

Η ΕΠΩΔΥΝΗ ΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΣΥΡΙΖΑ ΣΤΟΝ ΡΕΑΛΙΣΜΟ ΑΦΟΠΛΙΖΕΙ ΤΟΝ
ΑΝΤΙΜΝΗΜΟΝΙΑΚΟ ΛΑΪΚΙΣΜΟ ΚΑΙ ΑΚΥΡΩΝΕΙ ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΨΕΜΑ ΤΩΝ
ΕΥΚΟΛΩΝ ΛΥΣΕΩΝ

Αριστερές μεταρρυθμίσεις, το τέλος του λαϊκισμού

**Η ΣΥΝΕΧΙΣΗ ΤΩΝ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΩΝ ΑΠΟ ΜΙΑ ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΣΥΝΙΣΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΚ ΒΑΘΡΩΝ
ΕΚΓΥΧΡΟΝΙΣΜΟ ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ**

Συνηθίζεται πολλές φορές στην πολιτική να αναφέρονται πολλοί στην περίφημη «ώρα της αλήθειας». Με τη διαφορά ότι συνήθως, ως τώρα, όλοι οι πρωταγωνιστές του πολιτικού σκηνικού όταν μιλούσαν για την έννοια της

«αλήθειας», ετοιμάζονταν να πουν τα μεγαλύτερα ψέματα. Κι όμως, αυτή τη φορά, η ώρα της αλήθειας έχει φτάσει για όλους, καθώς η ανάδειξη ενός αριστερού κόμματος στην διακυβέρνηση της χώρας «αδειάζει» το οπλοστάσιο του αντι-

μνημονιακού -και όχι μόνο- λαϊκισμού, δίνει στους πολίτες να καταλάβουν ότι δεν υπάρχουν εύκολες και ανώδυνες λύσεις, ενώ η αντικειμενική και επώδυνη στροφή του ΣΥΡΙΖΑ στις αναγκαίες μεταρρυθμίσεις αφοπλίζει και όλους όσοι

πίστευαν ή υποστήριζαν το προηγούμενο διάστημα ότι υπάρχει κι άλλος δρόμος, εκτός Μνημονίου, με λιγότερο ή και καθόλου πόνο και κοινωνικό κόστος. Αν και στην αρχή η κυβέρνηση διακρίθηκε στις παλινωδίες... **σελ. 4**

Η ΕΠΩΔΥΝΗ ΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΣΥΡΙΖΑ ΣΤΟΝ ΡΕΑΛΙΣΜΟ ΑΦΟΠΛΙΖΕΙ ΤΟΝ ΑΝΤΙΜΝΗΜΟΝΙΑΚΟ ΛΑΪΚΙΣΜΟ ΚΑΙ ΑΚΥΡΩΝΕΙ ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΨΕΜΑ ΤΩΝ ΕΥΚΟΛΩΝ ΛΥΣΕΩΝ

Αριστερές μεταρρυθμίσεις, το τέλος του λαϊκισμού

ΑΠΟ ΤΟΝ ΦΙΝΕΑ

Η ΣΥΝΕΧΙΣΗ ΤΩΝ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΩΝ ΑΠΟ ΜΙΑ ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΣΥΝΙΣΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΚ ΒΑΘΡΩΝ ΕΚΓΥΧΡΟΝΙΣΜΟ ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ

Συνηθίζεται πολλές φορές στην πολιτική να αναφέρονται πολλοί στην περίφημη «ώρα της αλήθειας». Με τη διαφορά ότι συνήθως, ως τώρα, όλοι οι πρωταγωνιστές του πολιτικού σκηνικού όταν μιλούσαν για την έννοια της «αλήθειας», ετοιμάζονταν να πουν τα μεγαλύτερα ψέματα. Κι όμως, αυτή τη φορά, η ώρα της αλήθειας έχει φτάσει για όλους, καθώς η ανάδειξη ενός αριστερού κόμματος στην διακυβέρνηση της χώρας «αδειάζει» το οπλοστάσιο του αντιμνημονιακού -και όχι μόνο- λαϊκισμού, δίνει στους πολίτες να καταλάβουν ότι δεν υπάρχουν εύκολες και ανώδυνες λύσεις, ενώ η αντικειμενική και επώδυνη στροφή του ΣΥΡΙΖΑ στις αναγκαίες μεταρρυθμίσεις αφοπλίζει και όλους όσοι πίστευαν ή υποστήριζαν το προηγούμενο διάστημα ότι υπάρχει κι άλλος δρόμος, εκτός Μνημονίου, με λιγότερο ή και καθόλου πόνο και κοινωνικό κόστος.

Αν και στην αρχή η κυβέρνηση διακρίθηκε στις παλινοδίες και οι υπουργοί της, αλλά και το Μέγαρο Μαξίμου, χρειάστηκαν περίπου έναν μήνα για να συμβιβαστούν με την σκληρή πραγματικότητα, πλέον είναι σαφές πως ο ΣΥΡΙΖΑ έχει αρχίσει να «στρίβει» προς τον ρεαλισμό, να συντονίζεται με την πραγματικότητα και να εισπράττει το πρώτο κόστος -όχι κοινωνικό, αλλά οπωσδήποτε εσωκομματικό- γι' αυτή του την επιλογή. Ο ΣΥΡΙΖΑ, ως κόμμα, βρισκόταν στο 3% όταν η Ελλάδα μπήκε στο Μνημόνιο και σιγά σιγά, ιδιαίτερα μετά τις εκλογές του 2012, έγινε ο κυρίαρχος πολιτικός φορέας του λεγόμενου «αντιμνημονιακού μετώπου».

Μετά την Δεξιά και το Κέντρο, τώρα η Αριστερά...

Είχε προηγηθεί το απίστευτο πολιτικό και κοινωνικό σοκ της μετάλλαξης του ΠΑΣΟΚ, το οποίο εξελέγη τον Οκτώβριο του 2009 με το σύνθημα «λεφτά υπάρχουν» και μερικούς μήνες αργότερα αναγκάστηκε, εκ των συνθηκών, να βγάλει το κεφάλι από την άμμο, να αντικρύσει την επώδυνη πραγματικότητα και να ξεκινήσει μία πορεία σαρωτικών και επώδυνων μεταρρυθμίσεων στο πλαίσιο της διεθνούς επιτήρησης της χώρας

και του περίφημου Μνημονίου. Τότε, ο Αντώνης Σαμαράς, ενεργοποιώντας τα έμφυτα λαϊκιστικά ανακλαστικά του, προσπάθησε να γίνει ο κύριος αντιμνημονιακός πολιτικός αρχηγός και, μάλιστα, μετάλλαξε τη Νέα Δημοκρατία σε ένα λαϊκιστικό κόμμα που έλεγε ότι υπάρχει «κι άλλη λύση». Μάλιστα, ο Αντώνης Σαμαράς απομονώθηκε και από τους Ευρωπαίους συμμάχους της Κεντροδεξιάς για την επιλογή του αυτή, ενώ την ίδια ώρα διογκωνόταν και η δύναμη του ΣΥΡΙΖΑ, καθώς το ΠΑΣΟΚ αιμορραγούσε από τα αριστερά του.

Σε κάθε περίπτωση, το παραλίγο

καταστροφικό διάβημα του Γιώργου Παπανδρέου να ανακοινώσει την διεξαγωγή δημοψηφίσματος και η δραματική κατάσταση στην οποία βρέθηκε η Ελλάδα, οδήγησε στο πρώτο τέλος των μύθων: πιεζόμενος από τους δανειστές, αλλά και την ιστορική ανάγκη να μην βρεθεί η χώρα εκτός ευρώ, ο Αντώνης Σαμαράς αναγκάστηκε να κάνει «κωλοτούμπα», να αναγνωρίσει την πραγματικότητα, να δει το μισό του κόμμα να διασπάται και να στηρίξει την «μνημονιακή» κυβέρνηση Παπαδήμου, χάρη στην οποία απαθλάγημεν από περίπου 100 δισεκατομμύρια ευρώ χρέους.

Η ώρα της αλήθειας, λοιπόν, είχε φτάσει για τον Αντώνη Σαμαρά και έμεναν μόνο, ως εκφραστές του αντιμνημονιακού μετώπου, ο ΣΥΡΙΖΑ -που έγινε κόμμα εξουσίας αναδεικνυόμενο δεύτερο κόμμα στις εκλογές του 2012- αλλά και οι Ανεξάρτητοι Έλληνες ως ένα μικρό λαϊκοδεξιό κόμμα. Ωστόσο, πλέον οι ψευδαισθήσεις και τα ψέματα τελείωσαν για όλους: εδώ και μία εβδομάδα, μετά τη συμφωνία του τελευταίου Eurogroup και την επιστολή του υπουργού Οικονομικών Γιάννη Βαρουφάκη στους πιστωτές, καθίσταται σαφές πως τόσο ο ΣΥΡΙΖΑ όσο και οι Ανεξάρτητοι Έλληνες αναγνωρίζουν επιτέλους την αδήριτη ανάγκη της χώρας να παραμείνει σε τροχιά μεταρρυθμίσεων και να τηρήσει τις δεσμεύσεις και τις υποσχέσεις έναντι των δανειστών.

Μόνος δρόμος

Με δεδομένα όλα τα παραπάνω, καθίσταται σαφές πως πλέον οι εξελίξεις και η επώδυνη στροφή του ΣΥΡΙΖΑ στον ρεαλισμό δίνουν ένα καθαρό μήνυμα στην κοινωνία: ότι πλέον η προώθηση σαρωτικών μεταρρυθμίσεων είναι ο μόνος δρόμος προκειμένου να σωθεί η χώρα. Τα στελέχη της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ διερωτώντο, παλαιότερα, στα κανάλια: «μα λέτε εμείς να παίρνουμε σκληρά μέτρα επειδή μας αρέσει ή θέλουμε να πέφτουν τα ποσοστά μας; **Είναι ο μόνος δρόμος**». Το επιχείρημα προφανώς και ακουγόταν λογικό, όμως υπήρχαν απέναντι τα στελέχη της Αριστεράς που έλεγαν ότι **όντως τέτοιος δρόμος υπάρχει. Τώρα, η φαρέτρα των αντιμνημονιακών δυνάμεων εξαντλείται, τα επιχειρήματα τελειώνουν, τα «εναλλακτικά μοντέλα» πεθαίνουν στην πράξη, ακυρώνονται από την ίδια την πραγματικότητα.** Και τώρα είναι η μεγάλη πρόκληση της κυβέρνησης, που εξελίσσεται σε δύο επίπεδα: πρώτον, να πείσει την ελληνική κοινωνία ότι οι

μεταρρυθμίσεις είναι απαραίτητες και αναγκαίες -και πως ταυτόχρονα δεν είναι μία κακή έννοια, αλλά καλή, καθώς διασφαλίζει την μακροπρόθεσμη βιωσιμότητα της χώρας. **Και, δεύτερον, να κάνει πράξη αυτές τις σαρωτικές μεταρρυθμίσεις, με αριστερό και προοδευτικό πρόσημο, ώστε να δώσει στους πολίτες να καταλάβουν αυτό που είπαμε πιο πάνω: ότι η έννοια των μεταρρυθμίσεων δεν είναι μόνο θετική, αλλά και απαραίτητη ταυτόχρονα.**

Εξάλλου, τώρα πλέον που οι πολίτες θα δουν ότι και η Αριστερά -η οποία ήταν συμπαραστάτης όλων όσοι έλεγαν «δεν πληρώνω» για τους φόρους ή δεν τηρούσαν τους αυστηρούς νόμους- ζητάει από τους πολίτες τα ίδια, τότε μαζί με τον ΣΥΡΙΖΑ που βρίσκεται στις ωδίνες της γέννησης μιας καινούριας πολιτικής πλατφόρμας, και η ίδια η κοινωνία θα καταλάβει πως ήρθε η ώρα για μία «βίαιη ωρίμανση»: δηλαδή, για την συνεδηγοποίηση του ενός και μόνου δρόμου που υπήρχε για τη χώρα μας από τον Απρίλιο του 2010 και θα υπάρχει για καιρό ακόμη.

Παράλληλα, το τέλος του λαϊκισμού μπορεί να έρθει με τις αριστερές μεταρρυθμίσεις και για έναν ακόμη μείζονα λόγο: γιατί η Αριστερά, σε αντίθεση με τη ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ που είχαν το «βάρος» 30 χρόνων διακυβέρνησης, μπορεί όντως να δείξει ότι οι μεταρρυθμίσεις είναι δυνατόν να εμπεριέχουν δικαιοσύνη και να εμπεδώσουν το αίσθημα πως όλοι οι πολίτες είναι ίσοι απέναντι στον νόμο: **δηλαδή, η Αριστερά και με τους ολιγάριθμους μπορεί να τα βάλει και τους μεγαλοφοροφυγάδες να πιάσει και τα κανάλια και τους λεγόμενους «νταβατζήδες» να μην φοβηθεί. Αρκεί μόνο ο πρωθυπουργός Αλέξης Τσίπρας και όλοι οι υπουργοί να μην διατάσουν για την υλοποίηση της απόφασης που πήραν. Να πάρουν μία βαθιά ανάσα και να ξεκινήσουν τώρα για να τα αλλιάξουν όλα.**